

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6156/24
8.5.2025 године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Олге Арсовић чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник адв. Војо Беслаћ из Београда, ул. Браничевска бр. 6, против туженог Компанија „Прва Искра наменска производња“ АД Барич из Барича ул. Баричка река 66, чији је пуномоћник адвокат Никола Урошевић из Београда, ул. Кнеза од Семберије бр. 16, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Обреновцу П 34/22 од 28.2.2023. године исправљене решењем истог суда П 34/22 од 20.8.2024. године, у седници већа одржаној дана 8.5.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу П 34/22 од 28.2.2023. године исправљена решењем истог суда П 34/22 од 20.8.2024. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да исплати тужиљи АА износ од 317.434,54 динара са законском затезном каматом почев од 4.11.2016. године па до исплате, на име материјалне штете у виду ренте износ од 5.455,33 динара почев од 01.12.2016. године па убудуће, као и тужиљи ББ износ од 12.667,61 динара са законском затезном каматом почев од 4.11.2016. године, као и у ставу другом изреке.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Обреновцу П 34/22 од 28.2.2023. године исправљена решењем истог суда П 34/22 од 20.8.2024. године у преосталом делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиљи ББ исплати на име материјалне штете у виду ренте износ од 5.455,33 динара почев од 01.12.2016. године па убудуће.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П 34/22 од 28.2.2023. године ставом првим изреке обавезан је тужени да исплати тужилима на име накнаде материјалне штете новчане износе и то тужили АА на име материјалне штете због изгубљеног издржавања износ од 317.434,54 динара, почев од 04.11.2016. године као дана вештачења, на име материјалне штете у виду ренте износ од 5.455,33 динара почев од 01.12.2016. године па убудуће, а тужили ББ на име материјалне штете због изгубљеног издржавања у виду ренте у износу од 12.667,61 динара почев од 04.11. 2016. године, на име материјалне штете у виду ренте износ од 5.455,33 динара, почев од 01.12.2016. године па убудуће. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужилима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 304.181,00 динар са затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Решењем истог суда П 34/22 од 20.8.2024. године исправљена је изрека наведене пресуде тако што су у првом ставу алинеја прва и алинеја друга у другом и трећем реду додате речи “са законском затезном каматом од дана вештачења па до коначне исплате у року од 8 дана од дана пријема писаног отправака пресуде”. У преосталом делу пресуда је остала неизмењена.

Против наведене пресуде и решења, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде и решења у смислу члана 386. у вези члана 402 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе туженог делимично основане.

У првостепеном поступку у потврђеном делу одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12 ЗПП, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и у складу са изреком побијане пресуде.

У првостепеном поступку је утврђено да су 1.9.1985. године ВВ и тужила АА закључили брак, у ком су добили двоје деце тужилу ББ и ГГ. Пок. ВВ је погинуо у експлозији која се десила 29.5.2006. године у фабрици туженог у којој је био запослен. Тужили АА је признато право на породичну пензију решењем РФ ПИО од 13.9.2010. године и даље траје, док је тужили ББ право на породичну пензију признато решењем РФ ПИО од 1.11 2006. године, а исто је престало 29.9.2012. године када је навршила 26 година. Тужиле поднетом тужбом од 16.4.2015. године су тражиле накнаду материјалне штете у виду изгубљеног издржавања и то као разлике између висине старосне пензије коју би сада пок. ВВ остварио и породичне пензије коју тужиле примају. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђено је да висина накнаде за изгубљено издржавања у виду наведене разлике за тужилу АА на дан

4.11.2016. године, као дана вештачења, износи 317.434,54 динара, а месечна рента за будући период износи 5.455,33 динара, док висина изгубљеног издржавања за тужиљу ББ на дан 4.11.2016. године износи 12.667,61 динара.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, а пре свега налаз и мишљење судског вештака за економско финансијску област кога је у потпуности прихватио, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев основан, те је применом одредбе члана 194 Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да исплати првотужиљи укупан износ дуга од 317.434,54 динара са законском затезном каматом почев од 4.11.2016. године као дана вештачења, као и износ од 5.455,33 динара на име ренте почев од 1.12.2016. године, те је обавезао туженог да друготужиљи исплати износ од 12.667,61 динара са законском затезном каматом почев од 4.11.2016. године као дана вештачења, као и износ од 5.455,33 динара на име ренте почев од 1.12.2016. године.

Оцењујући жалбене наводе туженог, Апелациони суд налази да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је одлучио као у потврђеном делу побијане пресуде, а за своје разлоге дао јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Неосновано се жалбом туженог указује да није било основа усвајању тужбеног захтева, уз навод да је захтев тужиља застарео сходно одредби члана 376 Закона о облигационим односима. Наиме, према одредби члана 185. став 1. Закона о облигационим односима одговорно лице дужно је успоставити стање које је било пре него што је штета настала, а према одредби члана 186. истог Закона обавеза накнаде штете се сматра доспелом од тренутка настанка штете. Накнада материјалне штете у облику новчане ренте у случају смрти ближе је одређена чланом 194. став 1. истог Закона, којим је прописано да лице које је погинули издржавао или редовно помагао, као и оно које је по закону имало право захтевати издржавање од погинулог, има право на накнаду штете коју трпи губитком издржавања, односно помагања. Ставом 2. истог члана прописано је да се ова штета накнађује плаћањем новчане ренте, чији се износ одмерава с обзиром на све околности случаја, а који не може бити већи од онога што би оштећеник добијао од погинулог да је остао у животу.

У конкретном случају, тужиље су у експлозији у фабрици туженог изгубиле издржавање од оца односно супруга сада пок. ВВ, услед чега имају право на накнаду штете коју су претрпеле губитком издржавања, као и право на будућу ренту за првотужиљу која прима породичну пензију док за то постоје законски услови. Под изгубљеним издржавањем од момента смрти пок. ВВ, као дужника издржавања до момента доношења судске одлуке о накнади штете, сматра се онај износ издржавања који би тужиље као оштећена лица, према редовном току ствари или према посебним околностима, оствариле да није дошло до смрти оца, односно супруга као дужника издржавања, а чије остварење је спречено услед незгоде која се десила у фабрици туженог. Рента је очекивани губитак издржавања у моменту доношења судске одлуке па убудуће док би за

обавезу издржавања постојали законски услови и као вид штете се утврђује на бази чињеница о висини зараде дужника издржавања које су познате у моменту доношења судске одлуке, а коју би поверилац издржавања остварио и који не може бити већи од онога што би оштећеник добијао од умрлог дужника издржавања да је остао у животу. Овако је и ранијим судским одлукама тужилама била одређена накнада између породичне пензије и зараде коју би остваривао сада пок. ВВ. Међутим, у конкретном случају тужиле сада потражују накнаду за разлику између висине старосне пензије коју би сада пок. ВВ остварио и висине породичне пензије коју тужиле примају односно коју су примале у временском периоду од априла 2012. године када би по редовном току ствари ВВ остварио право на старосну пензију па до 30.9.2016. године како је то опредељено након извршеног вештачења.

Застарелост захтева за накнаду штете цени се према одредби члана 376. и 377. Закона о облигационим односима без обзира да ли се накнада захтева за већ насталу штету или за штету за коју је по редовном току ствари извесно да ће sukcesивно настајати у будућности, као и без обзира да ли се накнада будуће штете захтева у облику новчане ренте или у једнократном износу. Накнаду штете која ће sukcesивно настајати у будућности (изгубљено издржавање, изгубљена зарада, накнада за туђу помоћ и негу и у другим случајевима када се по закону може тражити накнада будуће материјалне штете) оштећени може остваривати и sukcesивним утуживањем накнаде за протекли период а не само у виду ренте. У том случају рокови застарелости за прво утужено потраживање рачунају се по одредбама члана 376. односно 377. Закона о облигационим односима, а за свако следеће утужено потраживање (утужење) тече нови рок застарелости од дана кад је претходни спор окончан (члан 392. став 3. ЗОО).

Према одредби члана 186. Закона о облигационим односима обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете. Пошто се ова врста штете накнађује плаћањем новчане ренте, према одредби члана 194. став 2. ЗОО и пошто се новчана рента досуђена на име накнаде штете плаћа месечно унапред, то су износи које тужиле потражују доспевали sukcesивно и њихова висина је тада утврђивана, а тужиле накнаду разлике потражују за период од априла 2012. године при чему је тужба у овом предмету поднета у априлу 2015. године, те сходно напред изнетом потраживање тужила није застарело.

Полазећи од изложеног, те пошто се новчана рента досуђена на име накнаде штете плаћа месечно унапред, ако суд не одреди што друго, како је предвиђено у члану 188. став 2. ЗОО, следи да тужиле имају право на законску затезну камату од дана доспелости сваког појединог месечног износа новчаног износа разлике, па до исплате, те полазећи од опредељеног захтева, то је првостепени суд правилном применом цитираних одредби и одредбе члана 277 ЗОО одлучио и о законској затезној камати.

С друге стране, тужиле су поднеском од 1.3.2017. године правилно определиле тужбени захтев, полазећи од тога да је тужиле ББ право на породичну пензију престало 29.9.2012. године, те у односу на тужилу ББ тужбеним захтевом и није тражена накнада ренте, а првостепени суд је

одлучио да се обавеже тужени да друготужили исплати и износ ренте од 5.455,33 динара, што није био тужбени захтев.

Оваква одлука не може се прихватити као правилна, те је пресуда у овом делу морала бити укинута у складу са одредбом члана 393 став 1 ЗПП -а.

Приликом одлучивања Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиле и закључио да су без утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде у потврђеном делу, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Правилно је одлучено и о трошковима парничног поступка, у ставу другом изреке ожалбене пресуде, с обзиром на то да је одлука о трошковима донета у свему у складу с одредбама чланова 150, 153 и 163 ЗПП.

На основу свега напред изложеног применом члана 390, 393. став 1 ЗПП одлучено је као у изреци.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка Апелациони суд је донео применом одредбе члана 165 ЗПП-а, имајући у виду да тужени није успео у поступку по жалби.

**Председник већа – судија
Иван Негић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић